

וזו: שפטם, את
המספר שהתפרה
לאחרונה של א
מוניות, אולדות הנער
שזה רמולזקי שהבצ
לשיבות הגדת.

הנו שליט'א אספ'ן לך בירוק פפי
סנטימ'ן בנדוי ובי - מין הנען רבי
יחוסאיל דניאושקל, ביום אדרוס' זט'
בטו סתוח' של רבי שריה וזוק'ל, ובה
אתה.

הנארהתי בבלון 'ארץ ישראל' בתל
אביב בדעת הדעת, סיפור רבי יוחואן
(בלון התאסנו ראיי הייסיבוח)
נכונטי לשחרית בית הבנوت מה

זה כפודג על ישיבת הברון. צדיקים
למסור אותו לישיבת ע"כ. כלומר, לא
רק שהוא דאג לנער אלא היה לו נכס
בcoil אסטרטגי יותר, ראניה לישיבת
הברון, ואבון רבי זהה פעל את פולתו,
הבאה הסבטים.

בעת שdotאדי רבי יוחואן אמר לי
עווד' תדע לך רבינו שריה, לא רק גאנ
אלא גאנן וזריך נס יהה, חמץ היה או
אבריך בניל הארכיעים לחניין. וואו היה
סולען עריך חיז מהלה. לא ייכל לפונט
הלהכה טהווא לא קיימת - סעיף קון
בנוסאי כלים שלא קיימים, או שלא ידע
על פורי ווללה לטענתו

רבי יוסקה אליזו מבקע להצעה ענ
הלקיט מפאות נידקה ביוזרת.
בתשס"ז כבר החל בתוכנית להוציא
לאור על פניו תבל את הספר "שורת
הרים" חלק ראשון (כרונוגרפיה הספר
שהחizia לאור לימים רטכבה"ג טרו^ן
שר התורה הגרא"ח קניבסקי שליט"א)
בכומו של יום הוא לא הפסיק מלאת
הקורס, אבל על הלכות ערלה כבר
כתב. מדרים להכיד שם את גאנטור
כבר בימים ההם.

אנטט לארת לישן שער הספר "שורת
הרים", בו נקבעו טעטם ונימוקם
(של הלכות ערלה בשולחן ערוך)
במשנה ובתו"כ גמרא בבבלי וירושלמי
ומפרשיהם, כל שיטות הרעות
והאשונינס בהלכות אלו המתוחים בכל
ספריו וראשוני ומפרשי הדתבים וכו'
מכל ספרי האחורונים, ראשוני האחורונים
בגון הכרתי ופלתי ועוד אהדרני זמאננו
שהיכרו ספרים מתיוחרים להלכות אלה,
גם מארבה ספרי שותים ומכל הנרפס
במאספים ושקנדים בעניינים אלו.
הוא ממשיך: 'זה הכל מתבואר והוסק
להלכה למעשה בסודר נכון בזוזת ר'

שעדים והגבאי הראשי טם, וזה אבן
של רבי שריה, ראות נעד שנראה היה
במן עסידרים, והוא מתפלל בזונה מעוזה.
ההבעות והתפלאות בירך נעד בזונה
מתפלל בזונה זה שאלו עז כי אתה
והסיב אני הבן של גד", אכן גודע

הרביה, עט'ל.

ספרדים, וסמוצ'ן בו בטקסו מספק,
רבי יוחואן אמר או לרבו זודה ספרדא
ז'יל' שהוה בתלבידי ישיבת הברון
זה עס רבי שריה שישראל שינקר וצ'ל היה
ביבקורבי רבי יוחואן תינס לאבא
סל בעדר שריה, ותשפיע עליו שכינס
את הבן שלו לישיבת הברון, ומודע
כי אם אין לנו בישיבה כו' תפילה,

עמ' תעתט דוד זרנוקן רבי יונה אלדר ור' יונגרד

הכנות בימים אלו: ט"ו באב, אלול עד ה"תמנות" במועדיו יום הכיפורים | מצערותנו מבואו ועד צאתו - גאון | יחיד | שיחה מלאפת על מדרגות הבית ברחוב ירושלים | חתנו הגאון רבי יוסף אליהו יונגרד שליט"א, ולצדו נכדיו הרה"ג ר' מרדכי פلد שליט"א ויד ימינו הרה"ג ר' יעקב יונגרד שליט"א ממאנים לדבר על הסבא קדישא בלשון עבר. מילים וגעגועים, דמעות ואנהות שלא מתיתמרות לנגוע בשולי הגלימה

שלו וההירורים המכופלים: את הטעות 'מקשה', הוא היה מבהיר. גם שהחומר בו והודשו בכלל ישירותן, דוא לא דבה לבדוק את הדיננות, וזה שיטות בהם אחוי בדיקת כי חסש טנא עריה פסול בבדיקה ובפני שakan קורה לפטולין, יונגן לא רצה לבדוק - טמא יטמא סבב... הבריקה - ויצטרכו לדון ליטו... מושג נחשב שהתפלין לא harus טהור... והגנת, היה זה לפני עשרות שנים, נכמתה לבתו של רבי טנא שטולזאל וביקשתי "תעשה לי תפילה עם כל ההירורים שאחת עשוה לשוטוף של...", מי אהוא - הביט עלי. אמרתי לך חתנו של רבי שריה תחיך רבי טנא ואנ' ייש לחיך כמה תפילין "פסולות", תיקח אחת מהן ותניון לכתולת ולהדרין כן הדרדרן...

חמי וצ"ל התנהג כמו יהורי טודם בדורו שלפני מאה שנה. אומרים בשם נרוליס כי לבו רקב"ה מאיר יניהם של גורמים מנוסת הזהות, לאו דהוא בגיל מעשיהם, אלא נסובנלו ירידת הדורות.

מתקופה ונפלה על גבי ידו. פתילה הבנטוי לראות, סייר לי האברך ומיר אחריו שעת מעשה כי נר יתג עכשי.

וראייה הגאון החזירך ר' שריה עצם את העיניים, חפס מיד את ידי האחת בידו השנייה. פניו האדריכלי מכאב האש הכוורת והוא נשר שפטיתים בתוגות CAB וחותמי כר - ערך שפתילתת תיבכה ולא השלים אותה מעל גבי ידו - לכנותה, חיללה, ביום טוב...

וז תגובה שפנטאניות של איש קדוש מבתו, שהה כלוחתורה ויראה כותורה.

התפילין ה"פסולות"

או מנגנס לגעת במנגנו של הגאון רבי שריה וצ"ל, וחתנו שליט"א מסיע ללו לגעת בשולי הגלימה על רגלו אתן: אספר לכם כנפנ' יפה שננותן גם מבט קל על ממש גוכץ הזרען של השוער וזוק"ל. בשעתו, הוא החליף כמה פעמים את התפילין שלו. ועשה לעצמו תפילין חדשים - עם כל החומרות

ובלשון קל רצח על סדר השורע על דרך ספר משנה ברורה טמן החפש חיים וצ"ל. אלו מילוטיז הפטונות בתשנ"ז בהוותו כבן שלושים שנות צנולוה אליו טרוד בידורי דלקה ובירור רוחב של אהיה טהולות אלל, וזרור 'דلتוי צוין' לצין פי דם בעלי השטווה שורבידים הובא בשותה הרין?.

האש הבוערת

רבי יוסף אליאזרא נירט טקצ'ר ברכירום ומצעין עוברה שטנקפת יראת שמים מדורה ו'חפצא' של שלוון עורך חיין בשעתו העיר לי תלמיד חכם, רבר טייחר שרדה, היה זה בלילה שבועות אחרי עלות השחר לקראת תפילה ותתיקון, וחותני וצ"ל הגיע ל'תפארת ציון' לקראת התפילה וחדר התפילה שלו היה החשור. הוא נכנס להיכל גנוזל הסטון, כדי להביער אש מנור לנר ולהעכיר את זה דליק את הנר ופשע את בחרה לכיוון חדר התפילה שלם, בשלפטע הפתילה הבוערת התנתקה

ברגש להוכיח כי ר' את הספר שהגביה
פאר את רצונו הרווחית של הגאון רבי
שדייה וشكיל.

ואו יותר הבהרורבים גולמים בסתמן
ונוף שקשה לפרש כיוון שאמר לעצמו,
"איך אני שחו תמיד על הלכתהילו,
יתנתק נדיעבד", היינו נדיעבד - לרידו
שהשתREL תמייר לנצח זייל השיטות,
וכעת הוא נאלץ לעשות פעולה שהוא
מהודרת רק על פי שיטת הרמ"א,
להזגמא.

נשמה גבואה

נכוו הנדול שליט"א הרה"ג ר'
מדרכי פלד משלב בשיחה, ומספר.
הנה מסחמא בכבר סփו לכט כי בעת
באו בברית ובישואין עם בטו של רבי
הגאון העקרן ר' חיים עוזר ינובסקי
ובצל, אמר לו מאן החוץ איש אודוטוי
ו נשמה גבואה שידורה לעולם. ואכן
מעניין להבחין בכך טימי ילהו מפש
כהיותו בסביבת מגדירות רוחות, ועם כל
אות הפצע אדרו מתחכו. בנויל 8 זה א
עסדר בחנות מפלת לד ביזו בתל אביב,
בעת שהחפתה שם תנזה קשה בין
בעל החנות לאנשי דלא מעלה, ובעת
שהם עוקם בגנותו של בעל האוכלות

כעלמא דאתני, הוא ייחיך על מלנו גם
יתר, והציג על כל התנאספים.

ההוצאה הראשונה של ספר חפץ חיים

הנזכר רבי יעקב וינגרט שליט"א
מספר: במושאי שבת של האשפוז
הראשון נכסתי לבליו והתענינית
בצד סכא מדרשיו וזהו השיב: בחור ר',
אבל מודע מזוארים לי רם ורי און פעם
לא שפכתי רם של שום אחד, כשהזונתו
ב"שפיכות רם" - אונאה, מלפני פני
חברו, ולשונו הדען כבודותה...

ומכאן אנו שבים לשבועה בעצמו חשת
הגאון רבי שריה, אנו מתענינים מה
הפקוד לך שאמר על עצמו שפכחים
שנה לא הויא שפין לשון הדע...
רבי יוסק אליזו שליט"א משיב לי אשר
אישית בו הלאו: כאשר הדיני בישיבת
חרבון לא ריעתי מה זה חומר לשון הארץ,
עד שהגע לידי הספר שפירת הלשון
שיצא על ידי החפץ חיים מההוצאה
הראשונה של הספר, וסא בלא גדר
- הפסקי לדר לשן הארץ, ברוך ר'
שבעים שנה. הנזכר מוציאו ופראה לנו
את ספר החפץ חיים שעליו ריבר הספר,

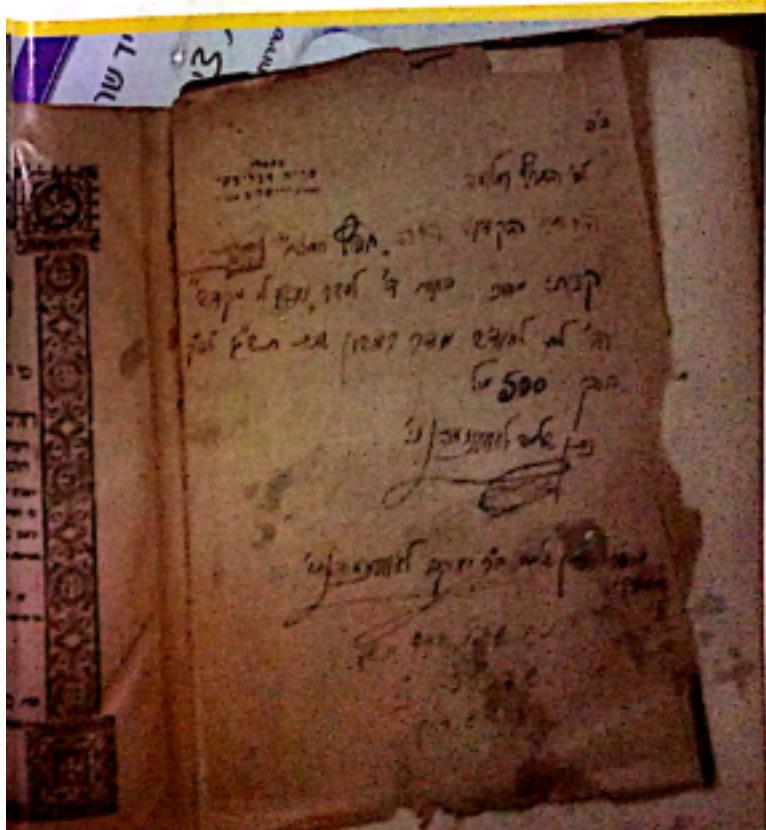
בשנים נהנים לנו עד כהה חבל שנובל
לחחוק בו - ועל ידי כך להזכיר את
המושגים של הדורות הקדומים. חבל על
ראברון ולא מטבחין.

ורקוק הלכה שלו כירוע, הוה כתה
מקמא. הוא היה סבור שהוימת הרעת
כאנליות זה איסוד. פעם כאשר ביקש
פפני ללוותו לניחום אבלים בבית
משפחחה השוכנה פאה. לפני שנכנסנו
אסר לי אם יחו שם רברם בטלים או
טוליסיקה ובזרותה לא נישאר שם. ואכן,
燒 בזנכטנו ריברו שם רברם בטלה. הוא
התוישב ואמר "המקום ינחת" ומיר קם
ויצא וכאשד ישב שבעה בעצמו חשת
שא מហוות הדעת, נזהר מאור מודברים
בטלים ולפר עס בנו כל העת רשב"ם
בחלכות אלו. הוא קרא הלכה אחת ורב
רוד שליט"א הילכת שנייה וחודר לתליל
- כל החומר.

בעת השבעה כאשר נכנסו לנחת
לשראת כל פנה אמר "ברוך דין
האמת". באחת הפעמים שערמת
בחדר עמד מאחורי דין חסוב תלמיד
חכם וכשחיה ניכח בפתחה וה של "דין
האמת", לחס באויני מנן ליה הדברים
הלו... והוא היה בטעות שהשוווער לא
שמע אבל הוא שבע. פנה אליו ואמרת
באר הנולא סיפן שפיע"ז... והוא נודם
ההתביש.

וחתנו שליט"א מקידיא את רבי"ב" באדר
הגוללה ופסקידתו בפור ס"י שיע"ז כתוב
כב"ז "אין המנהחים רשותם לפתח
עד שיפתוח האבל, ונראה שפה שכתב
הרשב"ץ בסוף ריבינו האי שהאבלים
פתחילים ואסודים ברוך דין האמת"
הוא שבעם זה, על פי זה כתוב ב開啟
הנוללה שם כשלוחן עזרה זכרת הבית
זומי שבראה בהargeת הרשב"ץ בשיטר
doi גאנט שאבללים מתחילה ואסודים
ברוך דין האמת הוא שבעם זה"

בשבעה, אחד מגודלי התרבות ברוח,
ותനודד ספוד אליו בחרוב יידישלים בניין
בכך ספר לית"ח שהשתתף בימי הדם
לפניהם יתיר מיזבל ענין, בשיעורו הקביע
של אותו גודל. אחר הוושכטם בשיעור
וחדר רבר הלכה של השוער זיל, ספ
שם ת"ח נוקם, סבסטום מה גיבוב שלא
בחדך ארץ. הגאון הבזון ברכך, הסתכל
עליז בזעקה והתבבא בעילום הזה יט' לך
אפשחות לנעך, נזהר, אבל שם, למועלם

על הכסה וכך קיבל עירוי. כך ישנו יומיומיים רצופים עם טיפולין כל היום. גם אם לא שפטו היל' ישב בቤת חילום עם תחתילין, ואנשי הרפואה נינשו לביקש בברכות, באשר רוא און מראן.

חפצא של מצוות

אחרון הביב. נבדק מוקדם, וזה היה
רביעי יעקובויטנירד שליט'ה סוף' ימיה
טראבנדן.

למי שעננים, קרובין, צדוקין
וחיל נכסיך ייחד ברנט
ואו שיטין,
הוואגון על שבך בעז
בדים מחתה
לשענין דתותבות. הו... בזען ואמת
כפי שאנו רואה וומשען, ו... הדרמן
באנו זמן פטושה, וכפה שלה, נסעה נסעה
השכיב הסבא, איז כפשה זיין, זיין
אסתט לי לאבדל עם האבא, אבל מעת
שאנו פידין לפליטים פסחן נסעה אבגד
בוח צליל סוכות - נסעה, לא איבט
בקבבב בלבבב נסעה נסעה נסעה

בשכונת צדקה זו בדרכו ישב
שם אמר רבי מאיר זעיר שפכו
שכונת צדקה בסודם לא תרדו
הדר בצדקה וזה עתה נון
הדר בצדקה וזה עתה נון

ליהודי צדיק וכן מבוטר טהופל, אלא
שו נסבה נבואה סיידה לעולם, שאנו
ונבב כלא לשלג אהה.

שכונת מגיס' כי בסבירות האחרוניים
הרופא אמר לו כי לזריך טיפול הוא
לא יכול לשכב צל פידור, אלא על גבו,
ובemo כל החולמים שטופחים על הדגב. סבא
הגיבו אם לשכב פרקרן, לאו אלא אני
אשר על הבורסא עד סוף החיים ובר
תתנו לי את השיטופל. כתו לנו התאכז
פادر לשכב על צד סבאל ולא על צד
ימין, ובkosher רב שכנוו אותו - מהות
סבנה לראותיו, שישכב על צד ימין ולא
על צד שמאל.

כלי הצעני של פרקון מנייב חתנו
הנרי"א וינורדר שליט"א, אරחו קעת.
לפni ביחס שורה שנה עבר ניתוה
להחלפת ברך. אחריו הניות העבריר
אותו למחלה והשכיבו אותו על
המשה. הוא נסער, 'משכיבים אותו'
פרקן. אמרו לו כי לסתות הדגל אין
לו לשכב על צידן, אך כריאן וביקש
שאותו יושביו על כסא ואות הדגל יניחו
בתנוחה ראייה אבל לא כל הגוף פרקן
לא הייתה ברירה עד שהשכיבו אותו על
הכורסא ליד המשה וכבר ישב כל טויה
האספנות. יצוץ כי לפני הביזות שהיה
ב-9 בלילה, סבר "אה רפוא" שתפקידו
זהה להזכיר אותו בחזרות כדי לומר תיקון
חבות ואחר' להזכיר בעלות השור לפרט
תפליהם וותיקן.

נום למפני כלוש פניות, בכוונן שהו
צם כל שלוחת הטעויות בפי פטיזר
בשלוחן עורך שאנשוי מעשה גיטים כה
כ' הטעויות, הבחינו אגלו בראש הווד
אברהתיבשות בלתיית והוא נאלץ לפקוד
להתאספו בפטיזר היושעה לזריזו
כל עיריו ווילים, ימי להסבב אותו
בפיטה והזנו לפטיזר בעיותו: האחת
שלא היה מוכן לאפוך מפרק והנסיך
שהצדינעם פטיזרים יתארם תודם אך
לא מסתפסים בדין סבבם. ה zweי היה
יבחן דילברטינן בא בבדיחר לאלה
לטבב על הדרינט הדעתם הנטבב
ולא הנקה, והזרבב להושם און

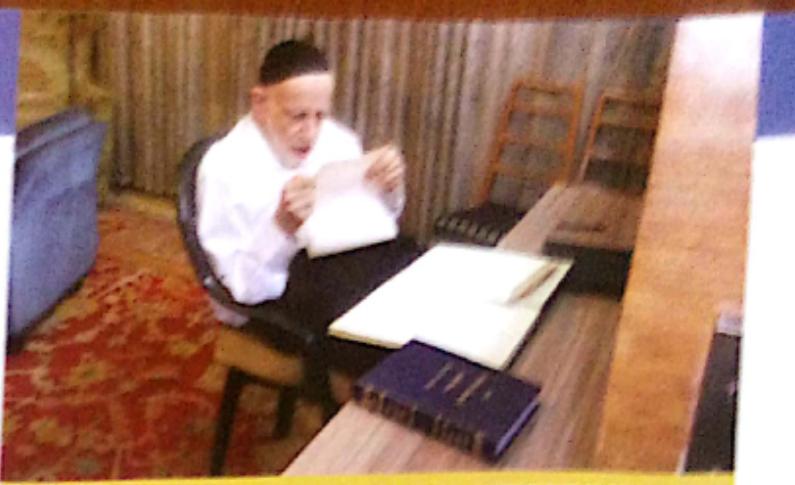
מהמניגים והכינויים שלום, לפטע
ונשמעו קולו הדקיק: "הוא גם מהויק
חוץ בפהות שלוי". ילד קטן עם
כח האב. כילד זה לא ידע עד כמה
זה מתקדם בהתרבויות היו עיינותו
של מריבנה בין עבדינים. ואכן בעל
הנתן אמר לו "אם אתה לא היה תבן
של רבליצקי היה פוגע בך", ואתה זה
שעמוק פניה הסבב עציל.

שוב שאלתי פעמי את סבא זצ"ל -
אומר רבי מרדכי פلد שליט"א - היכן
וממי למדת רדכי התפילה והלכויות
בעזרותך וזהו השיב לי: הייתי ילוד
כאן אהת עשרה וחצי, והיהתי יוזב

בוקע לחופטל עם הנז. הייתי מטה לולה מריו בוקר והולך כברת דרך ארכובה לצייר של האב נתמן יהודיה סילבר וצ'יל שמה וצוא מקודם ושעד עם בתפליין

מכיתו לביתה הנקנת הגר"א בצדיו השני של רחוב הרקון בתל אביב, וזכר טילבר היה גם נשאר עטוד כל היום עם תפלין על ורועו ובראשו – אמר הסבא, "זהו ליפר אתי כיידת תפלים. כבר בחיך היה מתפלל בעניינות רביה ובאייות". אבל נשאל את עצמוני כייד התהבר אליו, מה שתואם עליה בדעתו להתהלך כל כך מוקדם בתל אביב להתלוות

לפוד שפַר מִלְשָׁמֹת וְזֶה אֵלֶיךָ
חֲדִיד וְזֶה כָּלָבִים שָׂאֵן לְשָׁעָה וְזֶה
מַלְאָכָה נָפָה כְּנַדְבָּדָה וְזֶה כָּל
בָּסָם שָׂפִי זְהָרוֹן מִתְּזָהָרָה
מַזְרָעָת בָּשָׂר וְזֶה עַזְבָּן אֲזָבָבָן
הַזָּהָב מַזְקָר וְזֶה כְּסָף שְׂהָרָבָבָן וְזֶה
בָּרָקָבָן וְזֶה גַּדְעָן גַּדְעָן וְזֶה

הנִּזְבָּחַ וְנִזְבָּחַ וְנִזְבָּחַ
בְּרֵאשֵׁת בְּרֵאשֵׁת בְּרֵאשֵׁת
מִבְּרֵאשָׁת לְמִזְבֵּחַ כִּי שָׁלֹא זָהָה מִזְבֵּחַ

בימיים האחרוניים שפends לא יכול
כמעט להבדיא סדרם פסח התעטט
ולבד כדיiat שפט בעונת, ולא שיביא
אותו מדין שפט בעונת, מחתמת דעת
הנורא שאין שפט בעונת נסידיאת
שפט, כי אם היה מון קדד לפניו פערות
כמעטם במליל שבת. ונום לבני התפלות
בעונן שיביאנו אותו, אנד ל' כשבועות
האחרוניים לא נהה ל' שעתה מוציא
אותו. תבנתו, בדוע לא נתן, והסביר
כ' ע"פ שלמי ודס"א אפשר למתיחיה
לצאת בתפליה על ידי שפט בעונת
אבל לפי הבהיר יוסוף רק בעשרה אפשר
או סבילה לא נהה ל' ונום מחתמת שא
נודם לך להתפלל ביחסירות. ניסיך
להציגו אותו של' יוס דין של חול
ונזקאנע זעם ולא בון ונא לאה כל ר'.

ולפנות אמי אקראי פה נקדשו
בדמי היבטים של פסא זמתקל בדור

א. כל ים כמו ים הביצורים ורק הים
חותם. ב. כל לילה כמו ליל ים הביצורים
ג. כל עכורה, ברכה, תפילה ליבך
להשעם קדושה ותיחס בכל תבואה. ה.
לפני כל עכורה והדרורו תשוכן ת. ג. לפני
כל אכילה ושינה ליום הנזום המתאים
(כפי שבכתב בחקרתם לפידורם הריני)
שוכב לישון כדי שתתודה דעתך צלולות
ומיזטמת עליך לעבודת הקב"ה ובשבתו
הדרין שביב לישון מושום עינגן שבת כמו
שאמנו חולין שנייה בשבת תענוג (פלא
יעזע ע' שניהם הגנו רוחה לאכול כדי
שארה בפיה ואחות לעבודת השם יתרבר),
ומשנה ברורה סימן דלא סעיף קפטן ה').
וחחכם לי אכילה זאת באכילת ערכך יומם
הביצורים. ג. להזוז מדרבי חולין עד
קצת היכולות. ג. להזוז מדרבי חולין עד
כבהונס' עד קצת היכולות. ת. להזוז
מלשב בטל עד קצת היכולות.

בצ'רkt, יסוד ושורש העמודה וכן נסגר
שלל הבלתי וונסיגן אמי לזרוי. פעם
באלטן, אותו ביבר אפשר ל振奋 גם
ששׁה נס' מזאש השנה והשנה' לשלחת
בקבלה אחת, ואזהקה לבעוד כל השנה.

קיום המצוות בעבודה
תמה - עד 'ההוא יומא'

ספוך דברי יעקב ונונגדה בלילה יומם
בסדר בעשרה 10 ולפני שלוש שניות אחרון
החסTEL החל לעלות עשו, בדקנו והוא
כפי חישנו הונדרת מעלים עשו, מחתמת
הסכמה ואנו הודה לה נור מה הביעיר, הנרי
העכבר מונדרט לחסTEL והעשה אונקון
פסך, ובאותו רגע שחדוד עבר לחסTEL
סאו נזעם, רקח את הקיטול וזרד לבענין
להורד התAMILה בתמארת צוין, וויסב סכט
בלילילה על הסכך, ולא הסכים שיביא
לו טינה לשבוב בבית הנטסן, אפלואו או
יעיזו מהיות סביב המיטה. וכבר ישב ע-
גמא בלילה יתלהם עיר יונאנין גראן

על היחסים ההיסטוריים ההנהר' ר' יעיל
שליט' א' פעד לפניו על כהה המול
בערב שבת קורש סייעו לפכו ושים
להתלבש,ఆחריו והחיהה לקדמת השם
ביזמו ואחריו, אין לתאר את התחול
וסכנת החמים שהוה נתון בה בשעה
מוחבר נס למסכת החמץן, ולמרות זו
בכוחתו החרוני השיל מעצמו
המנכת שעתהו אותו בה, וסיבון
באבעוטוי כי עדין לא הגיע שעת
המנחה, ושהעטף אותו במנכת ש
השתמש בה לפחות תשעת חמשים, וב
לא חסרים בשום אופן ללובוט בעריו
טומניים, לפניו שעת פלן המנחה נינו
לודר לו כי למן מטבחו הבוטוכן
בדורת, אך בתום אנטבע מתחת ס
ההמצען ודראה לי כי אין מה לחת
וזהה תפיא הכל ידען, גם את העז
את' שאל האם החליטו ציפיות
השפט במלילה וביקש: אל תחלין
ען, כל דבר אלה

הוּא יְמִילָה, כִּי כֵן תַּגַּע זֶבֶחַ אֲשֶׁר
בָּרוּךְ יְהֹוָה שָׂמֵחַ בָּרָךְ וְכֵן כֵּן כֵּן
אֲשֶׁר בְּלִילָה שָׁאָן נִסְתַּחַם בְּנֵי
הָאָדָם נְבָרֵךְ שָׂמֵחַ אֲשֶׁר אָמַל מִזְבֵּחַ
שָׂמֵחַ, אֶלָּא הַתְּחַסֵּךְ בְּנֵי־זְבֻחַ

אלה ותפקיד היה נושא ים הגדודים
המאזין ב-12 גנדייס כשלול מעה
הראשית וריצה לערך בית השם, העל
העת והלכתי פסחנותו אין לו לאבון
חומר יותר מלבד, וב-12-12 גנדייס
בערך זהה עד רג'ינן תם הסען מזמן
יום הגדודים לא אבל, בתקופת זה
אסתוריה לדען מונש שיח' שודה את
כ-1000 טון לעשרות אלפי צדוק שכבדר
אבל מהבדיחתי, אבל לא הדריך יתרכז
תוא מעל המשמע. ואכן ביה' ס' ואלה
היה' כ"י עטרא דספ"א וזה ה
חוך ואלי יתרכז מהפונים והאלה
מפלגות וסידערת והטהורות וט'
ארנתן.

במהר ספדייזי יומם הפליטים בשנויות
הஅஹָרְזָנוֹת אַמְשֵׁד יַגְעַד מִכְּתָּה הַכְּנָסָת
לְמִדְּאָד מִהְּבָשְׂתָּה וּבְלִסְמָן אֲחָתָה. הַאָ
הַתְּהִתְהָרָם וְהַתְּפָלָא עַד מַאָה, וְאַמְדֵּד לוֹ
בְּכָבֵן: "אִיךְ אֶמְסֵר לְעַבְדּוֹ יְמִין כֹּזה
נְדִיל וְכֹה קְדוּשָׁה, וְמוֹדָא אֲחָתָה לְהַתְּעַסֵּךְ
בְּמַלְאָוֹת וְשָׁתָות - עַם הַמְּנוֹת". בִּזְדֻועַ
שְׁהַמְּדוֹרָב אָמַלְוָה הַזָּהָר, בְּעַבְדָּה דְּצִוָּה
מְטָסָל הַאֲדָבָרִים יְמִינָם וְעַד קְרוּם לְכָבֵד
סְטִיכָּם, שְׁכַבְדָּה תְּהָלָאת, טִישׁ הַעֲמֹדָה
הַאָהָרָם שְׁתָקָא לְמַטְבָּלָה הַמְּנִין שְׁלִיחָה
שְׁמַטְמֵץ בְּאַבְּלָה יְמִתְיָנָה עַלְיִן בְּשָׁמָן".

רבי יעקב רונגרד מוציא מהקלמר מושם פעם את ההנחות שלו, שהחלה ללחוג בטעו באב עד זהה", מ' מאירין יותר בתפילה העמידה, וכשאינו מספיק קדושה אומדה אחרך במנין השני, וכמו חמוץ בדברים נוספים שלא הוחדר בה בשאר ימות השנה (בגון נטילת ידיים אחורי ביתה"כ בכלאי), מטה"ז באב משתה למלודתיקני זהה, וכן מתחליללון בספרי מוסר על ימים נודאים; חמה